

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: JUDr. M. M., advokát
se sídlem X
zastoupený Mgr. Luborem Bystřickým, advokátem
se sídlem U Kanálky 1359/4, Praha 2 – Vinohrady

proti
žalované: Česká advokátní komora
se sídlem Národní 118/16, Praha 1 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 10. 1. 2024, sp. zn. K 2/2021,

takto:

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 10. 1. 2024, sp. zn. K 2/2021, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15 342 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Lubora Bystřického, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Kárný senát žalované (dále jen „kárný senát“) rozhodnutím ze dne 9. 6. 2021, sp. zn. K 2/2021 (dále jen „kárné rozhodnutí“), uznal žalobce vinným z porušení § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 3 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“). Za uvedené porušení bylo žalobci dle § 32 odst. 3 písm. a) zákona o advokacii uloženo kárné opatření v podobě napomenutí a dále povinnost k úhradě nákladů kárného řízení ve výši 8 000 Kč. Proti kárnému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které odvolací kárný senát žalované rozhodnutím ze dne 4. 2. 2022 zamítl a kárné rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 23. 11. 2023, č. j. 14 Ad 4/2022-36, rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 4. 2. 2022 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V záhlaví uvedeném rozhodnutím odvolací kárný senát žalované odvolání žalobce opět zamítl a kárné rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované brojí žalobce nyní podanou žalobou.
2. Vytýkané jednání žalobce mělo spočívat v tom, že v rámci obhajoby klienta V. K., který byl obžalován z důvodu, že v diskuzi na sociální síti Facebook, pod fotografií žáků 1. třídy Základní školy s rozšířeným vyučováním informatiky a výpočetní techniky, Teplice, Plynárenská 2953, 415 01 Teplice, mimo jiné i s romskými, vietnamskými a arabskými jmény, napsal komentář *„Ještě že jsou ze ZŠ Plynárenská. Řešení se přímo nabízí. Neříkej, že Tě to nenapadlo!!!“*, poskytl v době mezi 13. a 15. červencem 2020 externímu spolupracovníkovi serveru iROZHLAS.CZ, rozhovor, ve kterém se vyjádřil k jednání klienta tak, že mu připadá vtipné, a to slovy *„Je to klasický černý humor. Jako jsem já uváděl ve své závěrečné řeči vtip o Židech – je to založené na dvojsmyslu a na nějaké historické znalosti. Celý černý humor je založený na jakési brutalitě“* a *„Než jsem převzal zastoupení a viděl to na internetu, tak jsem se tomu zasmál.“* Tedy při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu a činit v souvislosti s výkonem advokacie projevy věcné, strážlivé, a nikoliv vědomě nepravdivé.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované a následná podání

3. Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, když je zatíženo stále stejnými vadami, jako rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 4. 2. 2022, zrušeného rozsudkem městského soudu ze dne 23. 11. 2023, č. j. 14 Ad 4/2022-36. Ačkoliv v citovaném zrušujícím rozsudku městský vymezil, jaké vady mají být při novém projednání odvolání žalobce odstraněny, odvolací kárný senát tyto zcela ignoroval nebo nepochopil.
4. Žalobce již v předchozím soudním řízení namítal porušení obžalovací zásady a totožnosti skutku spočívající v rozpornosti mezi body 1. až 41. a body 42. až 46. kárného rozhodnutí. V bodech 1. až 41. kárného rozhodnutí je posuzováno jednání žalobce, jak se událo a jak jej mohla vnímat veřejnost se závěrem o jeho nezávadnosti. V bodech 42. až 46. jsou však posuzovány odpovědi žalobce na dotazy kárného senátu při neveřejném kárném řízení,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

v němž již kárný senát kárné provinění shledal. Žalobce byl tak potrestán ohledně zasmání za to, co řekl při ústním jednání kárného senátu, které je neveřejné, a nikoli za to, co řekl novináři. Veřejnost se totiž o důvodech k zasmání nemohla dozvědět, není to obsahem a ani nijak seznatelné z žalovaných výroků a ani obsahem kárné žaloby. Městský soud v předchozím řízení odvolacímu kárnému senátu vytkl, že se s touto námitkou nevypořádal. Žalobce má za to, že se s námitkou kárný senát žalované nevypořádal ani nyní, když k ní v bodu 11. napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že ji žalobce nijak neoznačil, nevymezil a nekonkretizoval.

5. Žalobce rovněž namítal rozpor mezi výrokem a odůvodněním kárného rozhodnutí, když dle obsahu odůvodnění jak kárného, tak napadeného rozhodnutí je závadná pouze odpověď žalobce, že se zasmál. Prvý skutek týkající se černého humoru proto měl být z výroku vypuštěn. I tuto výtku městského soudu odvolací kárný senát žalované ignoroval.
6. Ohledně vysvětlení skutečnosti, jak jednání žalobce ohrozilo důstojnost advokacie žalobce namítá, že etický kodex pracuje s hlediskem všeobecné, veřejné morálky a jde zde tedy o důstojnost advokátního stavu v očích veřejnosti, nikoli v očích stavu samotného. Z názoru odvolacího kárného senátu žalované se však podává, že kárný senát vnímá možnost ohrožení důstojnosti advokacie nikoli jako věc veřejné morálky, ale jakési ryze advokátní morálky. V této souvislosti pak odvolací kárný senát žalované pro nadbytečnost neprovedl důkaz internetovou diskuzí, což považuje žalobce za vadu řízení. Z tohoto důkazu vyplývá, že veřejnost odpovědi žalobce chápala, pohoršena nebyla a chybí tedy škodlivý následek jako znak objektivní stránky skutkové podstaty daného kárného provinění. Takto věc posoudil i prvostupňový správní orgán, než k žalovanému skutku uměle připojil odpovědi žalobce plynoucí z neveřejného ústního jednání v rámci kárného řízení.
7. Žalobce závěrem poukazuje na články JUDr. T. S., v nichž kritizoval JUDr. S. a Mgr. N. a na spor o humor mezi ústavním soudcem D. U. a advokátem Mgr. N. V těchto případech žalovaná kárně mlčela, přestože si shora uvedení advokáti běžně v médiích (nikoli v rámci obhajoby klienta, a tedy primárně v zájmu klienta) jeden druhému veřejně nadávají do bolševiků, označují se lobotomiky či uprchlíky z klecových lůžek a užívají slova jako „*zmrda*, „*kurva*, „*posrat*“. Tato naznačená kazuistika má totiž význam nejen s ohledem na otázku dodržení zásady rovnosti před zákonem, ale i pro otázku předvídatelnosti správního trestání a zavinění jako subjektivního znaku skutkové podstaty kárného provinění. K míře zavinění se totiž prvostupňový správní orgán nevyjádřil vůbec a odvolací kárný senát žalované dokonce uzavřel, že žalobce jednal v přímém úmyslu. Žalobce má však za to, že jeho jednání nenaplňovalo ani subjektivní stránku kárného provinění.
8. **Žalovaná** ve vyjádření k žalobě uvedla, že v bodech 11. až 20. napadeného rozhodnutí byly splněny pokyny městského soudu uvedené ve zrušujícím rozsudku. V bodech 10. až 12. napadeného rozhodnutí odvolací kárný senát žalované vysvětlil, proč neshledal rozpor mezi body 1. až 41. a body 42. až 46. kárného rozhodnutí. Žalovaná rovněž nesouhlasí s tím, že by body 1. až 41. kárného rozhodnutí vyznívaly zcela ve prospěch žalobce, když se v bodu 27. prvostupňový správní orgán přiklonil k tomu, že žalobce povinnosti stanovené mu zákonem o advokacii a etickým kodexem porušil.
9. Ohledně námitek porušení totožnosti skutku a zásady obžalovací poukázala žalovaná na to, že popis skutku ve výroku kárného rozhodnutí je zcela shodný jako popis skutku v kárné žalobě. V této souvislosti žalovaná uvedla, že zdánlivý rozpor ohledně ponechání první věty

týkající se černého humoru ve výroku prvostupňový správní orgán přesvědčivě vysvětlil v bodu 40. kárného rozhodnutí.

10. K námitce žalobce, že prvostupňový správní orgán v kárném rozhodnutí posuzoval rovněž ústní vyjádření žalobce při jednání kárného senátu žalovaná uvedla, že tímto nikterak nevybočil z přípustných mezí odůvodnění kárného rozhodnutí. To, co kárně obviněný uvádí v průběhu kárného řízení je možné, ba často nutné hodnotit. Za podstatné žalovaná považuje, že nic z toho, co žalobce nově uvedl v průběhu kárného řízení, není obsaženo ve výroku kárného rozhodnutí.
11. Žalovaná uvedla, že správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že odpověď žalobce v rámci novinářského rozhovoru překročila meze přijatelné pro veřejné vyjadřování advokátů, přičemž věta „*Než jsem převzal zastoupení klienta a viděl to na internetu, tak jsem se tomu zasmál*“ se zcela nepochybně vztahuje k době před převzetím obhajoby klienta. Jedná se tak o vyslovení vlastního názoru žalobce, který si nevytvořil až v rámci obhajoby. Správní orgány obou stupňů přiléhavě zdůvodnily, že je z hlediska advokátní etiky nepřípustný a v daném případě též zavrženíhodný výrok advokáta, jímž ve spojení se životy dětí nepřímo zmiňuje genocidu prováděnou nacisty za druhé světové války. Žalobce jej vyslovil veřejně jako svůj osobní názor, jež nepožívá zvýšené ochrany svobody projevu, na rozdíl od výroků vyslovených při obhajobě. Jednání žalobce je nutné posuzovat v celém jeho souhrnu a nelze oddělovat některé jeho části.
12. Co se týče žalobcem namítaného porušení zásady rovnosti před zákonem, předvídatelnosti správního trestání a chybného posouzení otázky zavinění žalobce, k tomu žalovaná uvedla, že je v souladu se skutkovým zjištěním, že se žalobce dopustil jednání v přímém úmyslu, přičemž nikdy netvrdil, že by výroky neučinil úmyslně nebo že by se mělo jednat o přeréknutí či neúmyslně nepřesnou formulaci. Dále žalovaná s odkazem na bod 18. napadeného rozhodnutí nepovažuje za relevantní poukaz žalobce na výroky jiných advokátů, když tyto nebyly posuzovány v kárném řízení.
13. Ohledně námítky neprovedení důkazu internetovou diskuzí žalovaná uvedla, že odvolací kárný senát v bodu 20. napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč tento důkaz neprovedl, čímž pokyn městského soudu plynoucí z bodů 18. a 20. zrušovacího rozsudku splnil.
14. V replice k vyjádření žalované **žalobce** nad rámec skutečností popsanych v žalobě uvedl, že novináři sdělil jen to, že se vtipu zasmál. Nesdělil mu, proč a novinář se na důvod ani neptal, neboť odpověď žalobce evidentně správně pochopil jako součást obhajoby. Že mu výrok klienta přišel vtipný jako sarkasmus na multikulturalismus uvedl až na opakovaný dotaz člena kárného senátu při kárném jednání. Odůvodnění smíchu žalobce tedy nebylo a nemohlo být známo veřejnosti a nebylo a nemohlo být obsahem kárné žaloby. K porušení zásady totožnosti skutku a zásady obžalovací tedy došlo tím, že jej správní orgány obou stupňů potrestaly právě za toto odůvodnění. Žalobce se rovněž ohradil proti tomu, že by v souvislosti s vytýkaným výrokem vyslovil názor a zmínil genocidu. Z toho, že se žalobce přiznal k zasmání, nelze vyčíst žádný jeho politický či společenský názor na nic ale pouze to, že se jednalo o výrok v rámci obhajoby klienta. Ve vztahu k výroků jiných advokátů žalobce připomněl, že je to žalovaná, kdo svou kárnou činností vymezuje svým členům hranice eticky přijatelného jednání, a to zejména v případě obecné hypotézy právní normy jako je slušné jednání a ohrožení stavovské důstojnosti.

III. Posouzení žaloby

15. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování odvolacího kárného senátu žalované a shledal, že žaloba je důvodná. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Návrh žalobce na provedení důkazu obsahem internetové diskuse soud neprovedl, neboť pro posouzení věci postačuje obsah spisového materiálu žalované. Navrhované důkazy v podobě internetových článků JUDr. S. na webových stránkách www.ceska-justice.cz a www.advokatnidenik.cz a internetového článku pojednávajícím o roztržce soudce a advokáta na Twitteru městský soud rovněž k důkazu neprovedl, neboť jimi měly být prokázány slovní excesy jiných advokátů namířené vůči třetím osobám, které však s předmětem tohoto řízení nikterak nesouvisí, tudíž žalobcem navržené důkazní prostředky by nemohly jakkoli přispět k objasnění věci.
16. Před vypořádáním žalobních bodů městský soud předesílá, že podle § 78 odst. 5 s. ř. s. platí, že v dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost. Uvedené plyne rovněž ze samotného kasačního principu, jímž je správní soudnictví v případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů ovládáno, přičemž závazný právní názor se uplatňuje pouze v rozsahu rozhodování konkrétní věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu proto soud mimo jiné přezkoumává, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku, kdy otázky zodpovězené při zrušení původního rozhodnutí již předmětem posouzení být nemohou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39).
17. V nyní posuzované věci městský soud již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne ze dne 23. 11. 2023, č. j. 14 Ad 4/2022-36, jímž zrušil rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 4. 2. 2022 pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Nepřezkoumatelnost citovaného rozhodnutí spočívala v tom, že se odvolací kárný senát žalované v žádné části odůvodnění rozhodnutí nevěnoval odvolacím námitkám žalobce, a to ani nepřímo. V bodu 25. zrušujícího rozsudku pak městský soud uložil odvolacímu kárnému senátu žalované, aby v dalším řízení vysvětlil, proč neshledal rozpor v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a vypořádal námitku tvrzeného porušení jednoty skutku. Dále, aby objasnil, které jednání klade žalobci za vinu, zda obě odpovědi nebo jen přiznání k zasmání nebo vyjádření v průběhu kárného řízení a proč právě toto jednání ohrozilo důstojnost advokacie. V neposlední řadě měl pak odvolací kárný senát žalované vypořádat návrh žalobce na provedení dokazování. Žalovaná proti zrušujícímu rozsudku nepodala kasační stížnost a byla tak povinna se závazným právním názorem řídit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 7 As 88/2020-21).
18. V návaznosti na shora uvedené městský soud uvádí, že nyní rozhodující senát není oprávněn se odchylovat, revidovat či jakkoli přehodnocovat závěry vyslovené v téže věci čtrnáctým

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

senátem (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS). V předchozím zrušujícím rozsudku se nicméně čtrnáctý senát městského soudu ke stěžejním otázkám, které jsou uplatňovány i v nyní posuzované věci, nemohl vyjádřit a zaujmout k nim jakýkoliv závazný právní názor. V původním zrušeném rozhodnutí odvolacího kárného senátu ze dne 4. 2. 2022 totiž nebyly vypořádány žádné námitky žalobce, a to ani implicitně, proto čtrnáctý senát městského soudu pouze uložil kárnému senátu žalované tyto vypořádat. Žádný konkrétní právní názor k meritu věci, kterým by byl nyní rozhodující senát vázán, tak ve zrušujícím rozsudku vysloven nebyl.

19. Městský soud se nejprve zabýval žalobcem vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že je zatíženo stále stejnými vadami, jako již jednou zrušené rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 4. 2. 2022, kdy odvolací kárný senát žalované v napadeném rozhodnutí stále neodstranil vady dle pokynu obsaženému ve zrušujícím rozsudku. K tomu městský soud uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné tehdy, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, z jakého důvodu správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zabývá-li se správní orgán řádně podstatou námitky a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, postaví-li proti tvrzení účastníka řízení právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Za nepřezkoumatelné nelze rovněž považovat takové rozhodnutí, je-li v něm obsažený případný rozpor odstranitelný výkladem, tedy nebude-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku, s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků řízení, pochyb o jeho významu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2021, č. j. 10 Afs 209/2020-42). Nepřezkoumatelné proto není rozhodnutí, z jehož odůvodnění lze zjistit, jaký názor správní orgán zaujal na skutkové a právní otázky, které jsou podstatné pro rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS), přičemž správnost a úplnost skutkových a právních úvah, na nichž správní orgán své rozhodnutí založil, je otázkou zákonnosti rozhodnutí, nikoli přezkoumatelnosti. Zbývá dodat, že o nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, je-li námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31, bod [12]). Městský soud pro úplnost uvádí, že „*zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem

na zásadu jednotnosti správního řízení je pak nutné napadená rozhodnutí posuzovat jako celek (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, „nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).“

20. Městský soud napadené rozhodnutí přezkoumal optikou výše uvedené judikatury a uzavírá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí netrpí takovými nedostatky, které by měly za následek jeho nepřezkoumatelnost, je dostatečně zdůvodněné a městský soud je nepovažuje za nepřezkoumatelné. Přestože odvolací kárný senát žalované nereagoval výslovně na argumenty žalobce týkající se porušení zásady totožnosti skutku a rozporu mezi výrokem a odůvodněním kárného rozhodnutí, komplexně se zabýval námitkami týkajícími se merita věci. Odvolací kárný senát žalované v bodech 11. a 12. uvedl, z jakého důvodu neshledal rozpor mezi body 1. až 41. a body 42. až 46. kárného rozhodnutí a v bodu 14. uvedl, že rozpor mezi výrokem a odůvodněním kárného rozhodnutí neseznal, když je v kárném rozhodnutí citlivě rozlišována působnost žalobce v jeho postavení obhájce a jeho pozice v kárném řízení. V bodech 15. až 19. napadeného rozhodnutí pak odvolací kárný senát žalované vysvětlil, v čem spatřuje ohrožení důstojnosti advokacie a jaké jednání žalobce považuje za problematické, přičemž v bodu 20. vypořádal odvolací kárný senát rovněž důkazní návrh žalobce. To je v souladu s výše uvedenou judikaturou, dle které je nutné se zaměřit na základní námitku a podstatu věci, nikoliv na každý dílčí argument. Dle městského soudu jsou uvedené námitky žalobce v napadeném rozhodnutí, byť implicitně, vypořádány, když je z něj zřejmé, jaký názor odvolací kárný senát žalované zaujal na skutkové a právní otázky, které jsou podstatné pro rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je navíc zřejmé, že se odvolací kárný senát ztotožnil se závěrem kárného senátu. Soud má proto za to, že nebylo nezbytné některé argumenty s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení dále rozebírat a opakovat. Tato námitka proto není důvodná.
21. Stěžejní námitkou v nyní posuzované věci je zejména porušení zásady obžalovací a totožnosti skutku pro rozpor mezi body 1. až 41. a body 42. až 46. kárného rozhodnutí. V této souvislosti žalobce namítá, že etický kodex pracuje s hlediskem všeobecné veřejné morálky a jedná se tedy o důstojnost advokátního stavu v očích veřejnosti, nikoli v očích stavu samotného. Žalobce poukazuje na to, že byl kárným senátem potrestán ve vztahu k zasmání se za to, co řekl při neveřejném ústním jednání kárného senátu, a nikoli za to, co řekl novináři. Veřejnost se však o důvodech k zasmání nemohla dozvědět a uvedené není obsahem žalovaných výroků, ani obsahem kárné žaloby.
22. Tato námitka je důvodná.
23. Podle § 17 zákona o advokacii *advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesní etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesní etiky a pravidla soutěže stanoví stanoviskový předpis. Ustanovení čl. 4 odst. 1 etického kodexu stanoví, že advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, přičemž dle odstavce 3 téhož článku etického kodexu projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie jsou věcné, strážlivé, a nikoliv vědomě nepravdivé.*

24. K hodnocení mezí etického jednání advokáta se vyjádřil rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 As 120/2018-36, č. 3868/2019 Sb. NSS, v němž za rozhodující pro naplnění požadavku etického chování advokáta považuje to „*jak by objektivně vnímala danou situaci většina právně nevzdělané společnosti. Právě v tom spočívá požadavek etického jednání advokáta, který se musí chovat tak, aby nesnižoval důstojnost a vážnost advokátního stavu v očích veřejnosti. Nejde tedy vůbec o to, jak se subjektivně jeví a jeví jednání stěžovatele zainteresovaným stranám sporu [...] ale jak se může jevit jakémukoliv třetímu pozorovateli, který není právně vzdělán, a že je objektivně způsobilé v jeho očích snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu.*“
25. Z kárného rozhodnutí se podává, že dle kárného senátu sice byly výroky žalobce primárně činěny v rámci obhajoby jeho klienta (body 30. a 37. kárného rozhodnutí), i výroky činěné v rámci obhajoby či v přímé souvislosti s ní však mají a musí mít své meze (bod 39. kárného rozhodnutí). Kárný senát proto posuzoval výroky žalobce rovněž v tom ohledu, zda tyto, byť činěné v rámci obhajoby, nevybočily z mezí přípustného projevu advokáta. U prvního výroku, který je součástí skutkové věty, tedy „*Je to klasický černý humor. Jako jsem uváděl ve své závěrečné řeči vtip o Židech – je to založené na dvojmyslu a na nějaké historické znalosti. Celý černý humor je založen na jakési brutalitě.*“, dospěl kárný senát k závěru, že v ní žalobce pouze shrnuje teze své obhajoby a nečiní ničeho více, než že seznamuje novináře s obsahem této obhajoby, která sama o sobě je přípustná. U druhého výroku „*Než jsem převzal zastoupení a viděl to na internetu, tak jsem se tomu zasmál.*“ dospěl kárný senát k závěru, že byl-li by tento výrok při rozhovoru s novinářem činěn výhradně pro účely obhajoby, jednalo by se v kontextu dané situace stále ještě o výrok přípustný, jakkoliv hraniční. Kárný senát však přesto uzavřel, že se u tohoto výroku žalobce kárného provinění dopustil, když jej nečinil pouze pro účely obhajoby, ale vyjadřoval jím svůj osobní názor. Závěr o tom, že se jednalo o vyjádření osobního postoje žalobce, opřel kárný senát o skutečnost, že se žalobce v rámci ústního jednání před kárným senátem vyjádřil tak, že mu výrok jeho klienta připadal jako vtipný sarkasmus na protěžovaný multikulturalismus a nemusel se nijak odosobňovat. Dle kárného senátu kárné provinění žalobce nespočívá jen v tom, že žalobce daný výrok učinil, ale že jej zároveň učinil s vědomím, že tím vyjadřuje svůj vlastní názor nikoli jako odosobněné alter ego svého klienta, ale jako veřejný zastánce svého osobního názoru konvenujícího s jeho přesvědčením. Takový osobní názor již však nepoživá zvýšené ochrany jako obhajoba klienta.
26. Odvolací kárný senát žalované pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil, že žalovaný vyjádřil svým mediálně směřovaným projevem svůj postoj, nikoli postoj v rámci své profese, a nikoliv ke svému vlastnímu projevu, ale k vyjádření klienta, za něž byl tento následně odsouzen. Odvolací kárný senát konstatoval, že již před převzetím obhajoby připadalo žalobci jednání jeho klienta vtipné a dopustil, aby tento jeho postoj byl medializován. V kontextu posouzení všech dílčích dějů je pak postihnuto jednání žalobce za to, že k jednání svého klienta zaujal určitý schvalující postoj a tento následně veřejně prezentoval. Není totiž v souladu s advokátní etikou, aby se advokát vyslovoval do veřejného prostoru tak, že nenávidný projev svého klienta považuje za humorný a hodný zasmání. Vyjádření žalobce navenek do médií v daném kontextu přesáhlo míru vkusu, ale zejména míru únosnosti, aby bylo možno jej přehlédnout a nepodřadit pod definici kárného provinění.
27. Městský soud se se závěry kárného senátu neztotožňuje a uvádí, že na nyní posuzovanou věc je nutné nahlížet prizmatem judikturních závěrů uvedených v bodu [24] tohoto rozsudku.

Nedisponoval-li by kárný senát doplňujícími informacemi plynoucími z neveřejného ústního jednání, z nichž teprve následně identifikoval, že se jedná o osobní názor žalobce, vyplývá z kárného rozhodnutí, že by se výrok žalobce pohyboval na samé hranici ještě stále přípustné součásti obhajoby klienta. Žalobce by se tak kárného provinění nedopustil. Tato skutečnost pak vyplývá zejména ze závěrů uvedených v bodu 41. a 42. kárného rozhodnutí. V bodu 41. kárný senát připustil, že byl se žalobcem rozhovor veden telefonicky, žalobce se na něj nemohl připravit, byl učiněn krátce po přednesu závěrečné řeči a před vynesemím rozsudku ve věci jeho klienta. Stejně tak kárný senát uznal, že popřel-li by žalobce, že se tomu zasmál, učinil by výrok *de facto* vědomě nepravdivý, a navíc by významně snížil věrohodnost samotné obhajoby, uvedl-li by do médií před vynesemím rozsudku, že jemu samotnému to vtipné nepřipadá. Byl-li by proto výrok učiněn čistě pro účely obhajoby, kárná odpovědnost žalobce by nebyla shledána. Naproti tomu v bodu 42. kárného rozhodnutí v jeho závěru kárný senát uvádí, že *„jak uvedl během ústního jednání, výrok jeho klienta mu připadal jako ‚vtipný sarkasmus na protěžovaný multikulturalismus‘. [...] Kárný senát se domnívá, že veřejné přihlášení se advokáta k tomu, že výrok naznačující zplynování dětí v analogii hrůz druhé světové války mu připadá vtipná, překračuje mez strážlivého, věcného a důstojného jednání příslušníka advokátního stavu, a to za situace, kdy není činěn pouze pro účely obhajoby klienta, ale též jako vyjádření svého vlastního názoru a kritického postoje vůči nějakému společenskému fenoménu (zde multikulturalismu)“*. Z právě uvedeného je tedy zjevné, že kárná odpovědnost žalobce byla shledána až teprve na základě skutečností vyplývajících z neveřejného kárného řízení, o jehož průběhu a skutečnostech v něm řečených a zjištěných nemohla mít široká veřejnost žádnou vědomost, ačkoliv je to právě ona, vůči níž má advokát zachovávat důstojnost advokátního stavu. Tuto úvahu, na základě které správní orgány učinily závěr o kárném provinění žalobce, proto soud považuje za chybnou.

28. Kárný senát velmi podrobně a rozsáhle hodnotil možné projevy advokáta užití v rámci obhajoby klienta, a to i ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva, přičemž v bodu 41. kárného rozhodnutí uzavřel, že učinil-li by žalobce svůj výrok *„Než jsem převzal zastoupení a viděl to na internetu, tak jsem se tomu zasmál.“* čistě pro účely obhajoby klienta, kárného provinění by se nedopustil, neboť by se jednalo o výrok sice hraniční, avšak stále přípustný. Přesto se dle kárného senátu žalobce kárného provinění dopustil, když se z jeho strany nejednalo o prostou obhajobu klienta, ale o vyjádření jeho vlastního názoru. To kárný senát dovozuje ze skutečností vyvstanuvších při jednání v rámci kárného řízení, které je však dle § 14 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), neveřejné. Veřejnost, vůči níž má žalobce dbát o zachování důstojnosti advokátního stavu nemohla nikterak seznat, že se jedná o vyjádření vlastního názoru žalobce, a nikoliv o pouhou součást obhajoby. Stejně tak nemohla veřejnost z celého kontextu ani z částí rozhovoru, který je předmětem nyní posuzované věci, jakkoliv identifikovat, že se žalobce nemusel odosobňovat a jednalo se tedy o jeho osobní názor. Kárný senát tak učinil žalobce kárně odpovědného za skutečnosti, které však veřejnost neměla možnost zjistit a popřípadě si na základě těchto doplňujících informací o vnitřním postoji žalobce učinit názor na to, zda žalobce učinil výrok v rámci obhajoby svého klienta či prezentoval svůj vlastní názor. Ohledně prezentace vlastního názoru žalobce totiž učinil úvahu pouze kárný senát, a to právě až na základě skutečností zjištěných v rámci neveřejného kárného řízení. Až na základě prohlášení žalobce učiněného v rámci neveřejného ústního jednání, tedy nikoli ve vztahu k veřejnosti, dospěl žalovaný v bodu 45. kárného rozhodnutí k závěru, že *„v očích většinové společnosti pak odpovědi kárně obviněného vnímané jako vyjádření jeho osobního názoru mohou vést ke snížení*

důstojnosti advokacie“. Většinová společnost však nemohla nikterak seznat, že se jedná o osobní názor žalobce tak, jak jej popisuje kárný senát v kárném rozhodnutí. Z kárného rozhodnutí je tedy zřejmé, že kárný senát učinil závěr o kárném provinění žalobce na základě toho, jak jej sám vnímal v průběhu kárného řízení, a nikoliv jak jej vnímala široká veřejnost. Jak však plyne ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, pro posouzení etického jednání advokáta není vůbec podstatné, jak jej vnímá odborná veřejnost, ale to, jak jej vnímá veřejnost, která není právně vzdělaná. Těmto tezím však nedostal ani kárný senát a následně ani odvolací kárný senát žalované.

29. Ohledně související dílčí námitky žalobce v podobě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu absence vysvětlení, proč právě vytýkané jednání žalobce ohrozilo důstojnost advokacie městský soud uvádí, že závažnost zaviněného porušení povinnosti zákon o advokacii ani jiný právní předpis výslovně neupravuje, platí však, že je hodnocena podle řady kritérií, které umožňují hodnotit význam chráněného zájmu a nastalé nebo hrozící následky. Vždy je nezbytné přihlídnout ke způsobilosti závadného chování advokáta poškodit advokátní stav a vždy je v kárné praxi zkoumána vazba jednání, které se klade v kárném řízení advokátovi za vinu, na jeho činnost v postavení advokáta (viz též Čermák, K., Vychopeň, M. a kol.: *Zákon o advokacii*. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012.). V nyní posuzované věci bylo narušení důstojnosti advokátního stavu kárným senátem i odvolacím kárným senátem shledáno ve schvalujícím vyjádření žalobce k výroku jeho klienta navenek do médií, které směřovalo vůči nejzranitelnější skupině obyvatel, a jež měl žalobce učinit nikoliv pouze v rámci obhajoby klienta, ale rovněž jako prezentaci vlastního názoru. Z jakého důvodu tedy kárné orgány žalované považují jednání žalobce za ohrožující důstojnost advokacie proto jak v napadeném, tak kárném rozhodnutí nikterak neabsentuje a z pohledu přezkoumatelnosti se jedná o dostatečně zdůvodněné vysvětlení.
30. V souvislosti s výše uvedeným žalobce namítal porušení zásady obžalovací a totožnosti skutku, když byl potrestán za odlišné skutečnosti, než jaké projevil navenek a za něž byl žalován. K tomu městský soud uvádí, že dle obecné trestněprávní nauky, která je stran výkladu pojmů „*skutek*“ a „*totožnost skutku*“ bez dalšího použitelná i v oblasti správního trestání, se skutkem rozumí událost spočívající v jednání osoby vyvolávající trestněprávně relevantní následek. Jde o všechny projevy vůle navenek, jsou-li v příčinné souvislosti s vymezeným následkem a jsou-li tyto projevy vůle zahrnuty zaviněním jednající osoby (v případě deliktu založeného na subjektivní odpovědnosti). Skutek je tedy vymezen jednáním, jeho následkem a vztahem mezi nimi. Jeden skutek může mít znaky jednoho správního deliktu, ale i více správních deliktů (jednočinný souběh), stejně jako nemusí vykazovat znaky žádného správního deliktu (ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád. Komentář. II. díl*. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2718-2749.). Požadavek na zachování totožnosti skutku pak vychází z obžalovací zásady a v soudním řízení trestním spočívá v tom, že skutek, o němž soud rozhoduje, musí být totožný se skutkem, který je uveden v obžalobě. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS, vyjádřil názor, že „*i pro správní trestání platí zásada ne bis in idem, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku.*“ V oblasti správního trestání proto musí být rozhodnutím o spáchání správního deliktu rozhodnuto o témže skutku, který je vymezen oznámením o zahájení správního řízení, v nyní posuzované věci v kárné žalobě.
31. Problematikou zachování totožnosti skutku se pak detailně zabýval rovněž Ústavní soud, a to ve svém nálezu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II ÚS 143/02, v němž mimo jiné dovodil,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

že „dle současných závěrů teorie i praxe totožnost skutku v poměru obžaloby a rozhodnutí o ní bude zachována - samozřejmě vedle naprosté shody jednání i následku - také tehdy, je-li dána shoda alespoň v jednání při rozdílném následku nebo shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, ale rovněž i tehdy, je-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu. Nebude-li tedy shoda mezi jednáním uvedeným v žalobním návrhu a tím, které bylo prokázáno v hlavním líčení, může udržovat totožnost skutku totožnost způsobeného následku a naopak. Totožnost skutku bude zachována při rozdílném následku i tehdy, když skutečnosti zjištěné v hlavním líčení, které charakterizují jednání obžalovaného, jsou alespoň částečně totožné s popisem jednání v návrhu obžaloby, to znamená i tehdy, jestliže některé části jednání obžalovaného odpadnou či se změň. Totožnosti skutku se nedotkne ani to, jestliže přistoupí okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby nebo naopak, jestliže tato okolnost nebude prokázána.“

32. Soud při aplikaci shora uvedených doktrinárních a judikturních závěrů uvádí, že kárné orgány žalované nemusí rozhodovat pouze o skutku uvedeném v kárné žalobě a mohou přihlížet i ke změnám skutkového stavu, k nimž došlo v průběhu kárného řízení. Je však nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku, a to po celou dobu vedení řízení o deliktu. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným, což slouží primárně k tomu, aby obviněný z deliktu věděl, za který skutek je stíhán, a mohl se účinně hájit. V nyní posuzované věci není pochyb o tom, že řízení bylo zahájeno a vedeno pro jednání spočívající v tom, že žalobce při rozhovoru s novinářem mimo jiné uvedl „Než jsem převzal zastoupení a viděl to na internetu, tak jsem se tomu zasmál.“, v jehož důsledku žalobce při výkonu advokacie nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, když nedodržel pravidla profesionální etiky. Soud má za to, že pouze došlo k částečnému rozšíření ve vymezení jednání žalobce o skutečnosti zjištěné v rámci kárného řízení, to vše za současného zachování následku. Kromě toho skutková věta kárného rozhodnutí je zcela totožná s tím, jak je skutek popsán v kárné žalobě, a tedy „totožnost skutku je zachována vždy, pokud se popis skutku při zahájení řízení a ve výroku rozhodnutí zcela shoduje“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26). Tato námitka proto není důvodná.
33. Žalobce dále namítal rozpor mezi výrokem a odůvodněním kárného rozhodnutí, který spatřoval v tom, že ve skutkové větě kárný senát ponechal výrok „Je to klasický černý humor. Jako jsem uváděl ve své závěrečné řeči vtip o Židech – je to založené na dvojsmyslu a na nějaké historické znalosti. Celý černý humor je založen na jakési brutalitě.“, přestože z odůvodnění jak kárného rozhodnutí, tak napadeného rozhodnutí je evidentní, že citovaný výrok za závadový správní orgány obou stupňů nepovažují.
34. Tato námitka je důvodná.
35. Kárný senát v bodu 40. kárného rozhodnutí vyhodnotil citovaný výrok žalobce tak, že tento nevystoupil z mezí přípustného projevu advokáta. Přesto jej ve skutkové větě ponechal, a to jako součást popisu situace, ve které se relevantní jednání žalobce odehrálo. Je však potřeba zdůraznit, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 26/2019 „řádně formulovaný výrok a v něm na prvním místě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroků lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. V zájmu

právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky, jak to ostatně konstatoval také krajský soud (srov. také obecně k významu výrokové části rozhodnutí např. rozsudek ze dne 9. 12. 2009, č. j. 1 As 67/2009 - 64, bod 26).“ Žalobce musí vědět nejen to, jak jeho jednání kárný senát právně kvalifikuje, ale též to, za jaké jednání ve smyslu popisu relevantního skutku je konkrétně trestán. Ze skutkové věty vyplývá, že byl žalobce potrestán za oba výroky. V bodu 40. kárného rozhodnutí však kárný senát uzavřel, že výrok žalobce „Je to klasický černý humor. Jako jsem uváděl ve své závěrečné řeči vtip o Židech – je to založené na dvojsmyslu a na nějaké historické znalosti. Celý černý humor je založen na jakési brutalitě.“ je pouze seznámením s obsahem obhajoby a kárné provinění proto nezakládá. Shledal-li však kárný senát výrok takovým, který nezakládá kárné provinění žalobce, měl jej ze skutkové věty výroku rozhodnutí vypustit, neboť nepostačí, je-li tento závěr obsažen až v odůvodnění rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 1 As 105/2020-36). V této souvislosti se městský soud neztotožňuje ani s odůvodněním ponechání předmětného výroku ve skutkové větě, neboť ponechaný výrok nikterak nedokresluje popis situace a rovněž nenavazuje na výrok žalobce, který naopak problematickým shledán byl.

36. Za vadu řízení dále žalobce považoval neprovedení jím navrženého důkazního prostředku v podobě internetové diskuze. Podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, *správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že *„je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede, a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, č. 847/2006 Sb. NSS). Neprovede-li správní orgán navržený důkaz, je povinen v rozhodnutí odůvodnit, proč k provedení takového důkazu nepřistoupil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 6 As 7/2021-32). Této své povinnosti odvolací kárný senát v nyní posuzované věci dostal. Odvolací kárný senát v bodu 20. napadeného rozhodnutí uvedl, že navržený důkaz nemá na posouzení věci vliv, když se jedná o úsudek několika účastníků komunikace na sociálních sítích. Městský soud k uvedenému důkaznímu návrhu žalobce uvádí, že z bodu 41. kárného rozhodnutí vyplývá, že pouhé přiznání se v rámci obhajoby klienta k zasmání v reakci na otázku novináře není kárným proviněním, a tedy nemohlo ohrozit důstojnost advokátního stavu. Bylo proto nadbytečné provádět důkaz komentáři diskutujících, kdy se navíc jedná o nevelký vzorek, který nemůže reprezentovat názor celé široké veřejnosti. Tato námitka proto není důvodná.
37. Poukazuje-li pak žalobce na chování jiných advokátů s tím, že jiné obdobné výroky jiných advokátů nebyly posuzovány jako kárná provinění a je tedy otázkou, zda byla dodržena zásada rovnosti před zákonem a zásada předvídatelnosti správního trestání a zavinění, k tomu městský soud uvádí, že se v nyní posuzované věci zabýval pouze jednáním žalobce, nikoliv jednáním jiných advokátů. Na posouzení skutkového stavu a na právní posouzení nemůže mít vliv to, jakým způsobem se chovají jiné osoby, byť ve stejném postavení jako žalobce. Zda byli či nebyli jiní advokáti kárně potrestáni za své výroky, není pro posouzení skutku, jenž je předmětem nyní posuzované věci relevantní a nemůže být důvodem, který by vedl k závěru o tom, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zákonem a že se žalobce kárného provinění nedopustil (srov. bod [43] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2018, č. j. 8 As 18/2017-65).

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

38. Žalobní námitkou týkající se naplnění subjektivní stránky provinění žalobce, se již městský soud věcně nezabýval, neboť s ohledem na přijatý závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného posouzení otázky, zda žalobce svým výrokem vyjádřil i svůj osobní postoj, který snížil důstojnost advokacie v očích veřejnosti, a dále z důvodu nepřesnosti skutkové věty, v níž byl ponechán výrok žalobce, jež však nezakládá kárné provinění, by za současné situace postrádalo smysl vypořádávat.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

39. Na základě shora uvedených skutečností městský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude žalovaná dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku. Tedy, že pro účely naplnění hypotézy § 17 zákona o advokacie je nezbytné posouzení, jak dané jednání vnímá většina právně nevzdělané společnosti, přičemž kárný senát v kárném rozhodnutí v této otázce dospěl k závěru, že samotné prohlášení učiněné žalobcem bylo v době jeho vyjádření zároveň možné považovat za ještě přípustnou součást obhajoby. Žalovaná v dalším řízení rovněž změní skutkovou větu obsaženou ve výroku rozhodnutí tak, aby odpovídala odůvodnění nově vydaného rozhodnutí.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhrada nákladů řízení, které představují odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za 3 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024] a dvakrát za návrh ve věci samé (žaloba a replika k vyjádření žalované) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 15 342 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit žalobci k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. 3. 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu